

paigaks; ja kui keel olli müdud, tulin seält ärra ja läin nüüd möda maad ja ellan inimeste armust. Ei tea, kas saun on weel alles, wõi ei — tahhagi ennam ta sisse minna. Korjaks agga surm mind sest häddast ärra, — kes wõiks mind muido weel aidata!”

Se olli Koido Petri luggo ja sellega olli ta minno ees omma süddame lahti teinud et wõisid sisse wadata, — waeje, pinmeda, surnud süddame sisse! — Se on selge: Petri keige surem hädda olli, et ta ellas ilma Jummalata, tedda ei kartnud, egga armastanud egga temma peale ei lootnud. Waesem ei wõi legi inimenne olla. Omma naesega ta ei nõudnud mitte keige esmalt Jummalat riki, waid essite rahha, wiiskümmend rubla, siis wast tahtis hinge eest murretseda. Rahha olli temma melest keige kallim, sedda ta minnuga rälides nimmetas ühtepuhko, agga Jummalat nimme ma temma suust ei kuulnud. Rahha olli Petri Jummal, agga selle jummalat kohta ei sünni tunnistada: „siina olled minno warjopail, minno oõsa iggawestel!” Se on pettis jummal: selle käes tedda on, selle sees kaswatab päaw päwast ahnust! ja kui temma käest ärralõppeb, jättab ommeti ahnusse juurt sisse, — agga sest kaswab siis üllesse keitsuggo kurja, luida apostel ütleb (1 Tim. 6, 10): Rahha ahnus on keilide kurja asjade juur, mis mõningad on püüdnud ja ussust ärra efsinud ja on isse ennast paljo walluga läbbi pistnud! — Koido Petri luggo tunnistab mulle et se fanna sulla töõsi. Ahnus teggi tedda walleliffuks ja sallaaliffuks, et ta keige omma Jum-

mala kartmatta kombetega ommeti arwas Jummalat pole hoidma ja sest küll ollema, kui wahhest Jõsa-meie lygges, korra pärrast lauale tulli ja arwaste firritus käis, olgo küll et seal maggas ehk ilka hõbbedat ja muud ilmo warra meles kandis. Ahnus täitis temma süddame nenda, et kui ta pärrast poegade süündimist kõrtsi ennam tahtnud minna waid töga jälle rikkust püüda, sedda mele-parrandamisjeks nimmetas ja selle peale uhke olli; agga ei pannud tähele et se ei olnud muud, kui et ahnusse kurrat wina kurradi wälja ajas ja jälle temma sees hakkas wallitsema, luida ennegi. — Ahnus olli se, mispärrast õiget armastust ei olnud mehhe ja naese wahhel. Rahha ühhendas nende süddamed! Kui rahha ei olnud ehk wähhenes, siis armastusse pael katles. Agga kui mees ja naene ühheskoos Jummalat armastawad, siis on nende enneste wahhelgi jädaw armastus, se saab ajalikko hädda ja willetsusfega ilka findlamaks, se kannatab pitka melega, se annab andeks. Peter ja temma naene sedda armastust ei tunnud, sellepärrast teine liikkas sji teise peale ja iggawestel panni ennast õigeks. — Ahnus kelas neid, omma lapsi ristihahwa kombel kaswatamast. Raste jures naad ei mõelnud mu asja, kui tö ja kasso peale. Otselui holega kaswatakse jälgo ehk wärsti, antakse hästi süa ja jua, et tuggewaks sawad — nenda seal teggid lastega, nago ei olleks neil ellawaid hingesid rinnus olnud. — Ahnusega püüdsid ommale warra korjata, agga said selgeste tunda, et maailma warra on kadunud.